

• МАЙЖЕ З НАТУРИ

Є такий дядько

ЩО ТАКЕ визнання за життя – почесті, слава, жінки, гроші? Все це банально й нудно. А ось такого визнання, як у мене, ні в кого не було...

Мій дванадцятирічний племінник Данило тимчасово жив у мене, бо його батьки вдома робили ремонт. Того дня, неначе відчуваючи, що в моєму житті відбулася незвичайна подія, я несподівано для самого себе запитав Данила:

– І які новини в школі?

Моя раптова зацікавленість у учнівських справах племінника застала зненацька, він довго не міг згадати жодної шкільної новини. А потім все-таки спромігся одну назвати:

– Ми твір писали.

– На яку тему?

– Точно не пам'ятаю. А-а, згадав! Розповідь про людину, з якої я хочу брати приклад.

– Цікава тема. І з кого ж ти вирішив брати приклад?

– З тебе. А з кого ж ще?... – Данило відповів так, немовби йшлося про дрібницю, не варту зайвих пояснень.

– Не зрозумів, – ошелешено сказав я.

– Реально з тебе. Мені не хотілося щось вигадувати, тож я про тебе й написав.

– Про мене?! Де цей твір? – від хвилювання мені перехопило подих. – Я хочу негайно його прочитати! Покажи!

– Не можу, вчителька забрала на перевірку.

Ніколи, навіть у своєму шкільному дитинстві, я з таким нетерпінням не очікував, коли вчителька перевірить учнівський твір.

– Данило! Даню! А як звати ту вчительку?

– Світлана Павлівна. А що?

– Вона молода?

– Ну, ти таке питаєш? Звідки я знаю?! Якщо з тобою порівняти, то ти й для неї дядько.

Я жваво увив, як Світлана Павлівна, молода й красива брюнетка, читає в учительській теплі слова про щого невідомого їй унікального Данилового дядька, як вона теж починає мене обожнювати. Звичайно ж, вона незаміжня. І взагалі, ще нікого не кохала. А тут з'явився принц! Ні, не принц. Навіщо казки, коли є такий мужній лицар, як я! Світлана дочитує твір, відкладає зошит і мріє якомога швидше зі мною познайомитись. Перебуваючи у полоні своєї фанта-

зії, я благав Даню про одне: не втратити і принести мені зошит з його учнівським твором.

– Ну? – нетерпляче зустрічав я племінника ще біля порога. – Де твій твір?

– Та зошит ще не віддали, – бай- дуже відмахувався від мене Данило, щиро не розуміючи мого інтересу.

– Даню, а що ти там написав? Розкажи, бодай приблизно, – намагався вивудити я в нього хоч якісь відомості.

– Я вже не пам'ятаю. Написав і забув, – племінник всіляко уникав моїх розпитувань.

Потім, припертий до стінки моєю наполегливістю, говорив щось, аби тільки від нього відстав. Ще тиждень я вмовляв Данила принести твір, потім робив вигляд, що мені вже й самому нецікаво, потім знову просив, але безуспішно. Потім племінник згадав, що твір писав начебто не в зошиті, а на окремому листку. А вчителька його десь, мабуть, загубила. Врешті-решт Данило втомився від моїх домагань і показав свій твір. Це справді був листок, списаний з обох боків. Внизу під твором стояла жирна двійка.

– На, читай! Тільки не показуй моїм предкам, – застеріг Данило.

Я жадібно схопив листок і уп'явся в нього очима:

“Письмовий твір на тему: “З кого я хочу брати приклад”.

Я хочу бути таким, як мій рідний дядько Олександр Володарський. Він – письменник, і це – круто! Працює він вдома, за письмовим столом. Я щоранку майже годину їду в ліцей на метро і в переповненій маршрутці, а йому до роботи всього лише дванадцять кроків – така відстань від дядькової спальні до його кабінету. Я спеціально порухався. До того ж мені потрібно одягати шкільну форму, а він у тих же трусах, в яких спав, може сидіти за письмовим столом і працювати...”

– От паразит, – вголос подумав я і став читати далі.

“Мій дядько постійно сидить біля комп'ютера, а мені батьки дозволяють це робити лише півтори години. І ви думаєте, що дядько цілий день пише свої книги? Як би не так! Я був у шоці, коли одного разу прийшов зі школи і побачив, що він грає з комп'ютером у тетріс. Звичайно, тетріс у наш час – це примітив, бо є чимало крутих ігор, але дядькові тупо подобається саме така...”

Мал. Андрія ПУЧКОВА.

Старі приказки на новий лад

Не тратьте, куме, мила, бо чорні зсередини. Ні риба ні м'ясо, а щось заморське. Ні сіло ні впало, віддай, дядько, бізнес. У тихому болоті чинодрали водяться. Хто бреше, тому легше довіряють. Хто не бере, тому і не дають.

Мар'ян КОНАШЕВСЬКИЙ.
Хмельницька обл.

Запитаннячка

• Як можна побороти корупцію, коли навіть про чесних людей кажуть, що “їхня чесність підкупляє”?

• Ви теж почуваете себе незручно, якщо у маршрутці тільки ви стоїте, а всі інші пасажири сидять?

– На дитину ображатися не буду, – поблажливо пробурчав я. – Хоча повинна бути повага до старших. І взагалі, де ж розповідь про мої достоїнства, які служать прикладом для Данила? Гаразд, почитаю далі.

“Я їм лише на кухні, навіть яблука або печиво, а коли хочу що-небудь взяти до себе в кімнату, то дядько зазвичай репетує: “Куди? Ти там насмітиш, а мені потім прибирати!” А сам до холодильника підходить, коли захоче, бере з нього, що йому хочеться, і жує прямо за письмовим столом. Крихти падають на підлогу, на клавіатуру комп'ютера, а дядькові – все по барабану. Ніхто йому зауважень не робить, ніхто не репетує. І добре, якби він був великим письменником типу Пушкіна чи Шевченка. А так... Хоча його теж знають – він у телевізорі іноді світиться, кілька книжок написав. Якось ми гуляли Хрещатиком і один мужик у дядька навіть автограф взяв. Правда, мій дядько не чув, як жінка, котра йшла з мужиком, потім запитала його: “Ти чого до лисого підходиш?” А мужик відповів, що автограф брав. А жінка чомусь дуже здивувалася: “У кого? У того козла?”

Така кінцівка загалом гарного епізоду на Хрещатику дещо зіпсувала настрій, зате початок нового абзацу виявився вельми приємний для мене.

“А ще мій дядько класно грає у футбол. Своїми технічними фінтами він легко обводить відразу кількох суперників. Міг би й більше обвести, але з таким пузом дядько може бігати тільки три-чотири хвилини. Я вже хотів поставити крапку в цьому творі, але вчителька сказала, щоб листок був заповнений з обох боків. Тож напишу ще про те, як минулого літа ми разом відпочивали на дачі біля Дніпра. Дядько вчив мене пірнати у воду. Я спершу животом гепався, а потім зрозумів, як потрібно згрупуватися, й надалі майже без бризок “щучкою” входив у воду. Дядько теж вирішив пірнути з невисокої кручі, але шубовснув у річку, мов лантух з піском. Дніпро ледь з берегів не вийшов. Я запитав: “Чому ж ти інших повчав, якщо сам не вмів пірнати?” А він відповів: “Запам'ятай, Даню, коли інших вчити, самому не обов'язково вміти!” Ось такий у мене розумний дядько”.

За великим рахунком твір Данила мені сподобався. Як би там не було, радує те, що перший нарис у майбутню книгу спогадів про мене вже написано.

Олександр ВОЛОДАРСЬКИЙ.
м. Київ.

• БАЄЧКИ

КАМЕНЮКА

– Велику цінність я
У тих людей маю,
Які за пазухою
Мене тримають.

ЛОЖКА

– Задарма час
Я не марную,
Сама не їм,
А всіх годую!

ГОЛКА

– Хто не зі мною
Й виступає проти,
Того я можу
Уколоти!
Хто заважає
Добре жити,
Тому я можу
Все пришити!

Микола СЕНЧИЛО.
Луганська обл.

Зооафоризми

- Черепахами доведено: щоб довше жити, ніколи не треба поспішати.
- Стріляні горобці нерідко видають себе за орлів.
- Навіть серед балакучих папуг немає жодної, яка б сказала хоч одне своє слово.
- Левів змалку вчать не пригощати, а пригощатися.
- Тільки мова заходить про ревізію, як відразу згадують про мишей.

Микола ПОЛОТАЙ.

Мал. Юрія КУТАСЕВИЧА.

Народні цитатки

Мати повчає дочку:

– Коли виходитимеш заміж, то з розумом вибирай собі чоловіка. Ось твій батько, приміром, може вдома полагодити все що завгодно: і сантехніку, і електроприлади, і меблі... А як він наш автомобіль дбайливо доглядає та ремонтує! Машині вже сорок років, а вона й досі на ходу.

– Мамо, але ж з таким чоловіком у моєму домашньому господарстві ніколи не буде нічого нового?!

Літня дама в зоомагазині:

– Я хочу купити папугу.

– Будь ласка, у нас великий вибір! Є папуги, які розмовляють навіть кількома мовами.

– Мені потрібен папуга, який вміє не базикати, а слухати.

Суддя запитує грабіжника:

– Ви зламали сейф, вигребли звідти всі гроші, а дорогі ювелірні прикраси чомусь залишили на місці. Чим ви поясните таку дивну для злочинця поведінку?

– Ох, ваша честь, ви прямо, як моя дружина, питаєте...

Іроїзми

- Синоптики не помиляються – помиляється погода.
- Якщо довго зважувати всі “за”, то можна потрапити до списку тих, хто “проти”.
- Люди з підмоченою репутацією від сорому не згорають.
- Легко жити дуже важко.
- Ідеальний чоловік завжди одружений з іншою жінкою.
- Щось я давно вже не ловив себе на думці.
- Все було добре, аж поки не захотілося зробити ще краще.
- Він був далеко не дурнем, а ось зблизка – повним дурнем.
- Вороги насправді – корисні люди, адже від них ті біді, в яких пізнаються справжні друзі.
- Бізнесмен Шарашкін ніяк не може зареєструвати свою контору.
- Життя потрібно прожити так, щоб на похоронах родичі плакали, а прочитавши заповіт – плигали від радості.

Олег ХВОРОСТЕНКО.
Черкаська обл.

Мал. Дмитра БАНДУРИ.

Архів “зорянського”
гумору на сайті:
www.zorya.poltava.ua

Сонет

Мені не соромно за нашу
владу,
Бо я з таких, як сам, її обрав.
Що прагнуть грошей, статків,
смачних страв...
Жену від себе будь-яку
досаду.

І звідки матиме моя країна
Мужів достойних в кріслах
керівних,
Коли дрібна в ній водиться
людина?

Мене б обрали! Крашого за
всіх!
Та в жодні кандидати я не
йду:
Навіщо в кріслі ще одну бідую?

Іван ПАВЛІХ.
Івано-Франківська обл.